

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/33/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201517
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Trenčan
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201517.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Trenčana a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci sťažovateľa (žalobca): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 310, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Nám. Ľ. Štúra 1, Bratislava, za účasti: Tatry mountain resorts, a. s., Demänovská Dolina 72, Liptovský Mikuláš, zastúpený JUDr. Barborou Miškovou Kubošiovou, advokátkou, Košická 2624/32, Poprad, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/120/2011-215 zo dňa 19. apríla 2018, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.
Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Na základe žiadosti spoločnosti Tatry mountain resorts, a. s. (ďalej aj „žiadateľ“) vydal Okresný úrad Banská Bystrica, odbor starostlivosti o životné prostredie (ďalej aj „správny orgán prvého stupňa“ alebo „prvostupňový správny orgán“) dňa 22.05.2015 rozhodnutie č: OÚ-BB-OSZP1-2015/006675-Ku, ktorým v súvislosti s realizáciou stavby „Odjazdová záchranná trať Chopok-Juh (II) - úsek Zadné Dereše - Chopok, snehové zábrany, rozšírenie zasnežovania“ (podľa dokumentácie pre územné konanie zhotovenej Ing. Z. K., autorizovaným stavebným inžinierom) na určených parcelách v katastrálnom území G. P. podľa § 67 písm. e/, h/ a § 83 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) povolil žiadateľovi výnimku zo zákazov ustanovených v § 14 ods. 1 písm. a/ v znení § 13 ods. 1 písm. a/ a v § 14 ods. 1 písm. c/, f/, j/ zákona č. 543/2002 Z. z., konkrétne povolil vjazd a státie motorových vozidiel, pohyb osôb mimo vyznačených turistických chodníkov, používanie zariadení spôsobujúcich svetelné a zvukové efekty,

ktorými sú na stavbu používané stroje a zariadenia mimo uzavretých stavieb a vykonávanie banskej činnosti a činnosti vykonávanej banským spôsobom, a to trhacích prác malého rozsahu; a vydal žiadateľovi súhlas podľa § 6 ods. 2, § 14 ods. 2 písm. a/ v znení § 13 ods. 2 písm. i/ a § 14 ods. 2 písm. d/, f/ zákona č. 543/2002 Z. z. poškodzovať a ničiť biotopy európskeho významu A11 a alpínske travinno-bylinné porasty na silikátovom podklade (6150) na ploche 0,04 ha, čo je 0,0009% z celkovej výmery biotopu v Alpском biogeografickom regióne na území Slovenskej republiky nachádzajúcim sa v priaznivom stave a Sk2 Silikátové skalné steny so štrbinovou vegetáciou (8220) na ploche 0,12 ha, čo je 0,004 % z výmery biotopu v Alpском biogeografickom regióne na území Slovenskej republiky nachádzajúcim sa v priaznivom stave, ďalej vybudovať a následne vyznačiť modrú odjazdovú záchrannú lyžiarsku trať, používať vrtuľník v súvislosti s prepravou časti stavebného materiálu, využívať technické, geologické práce - trhacie práce malého rozsahu na rozrušenie skalného podložja.

Správny orgán prvého stupňa zároveň určil žiadateľovi podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. podmienky vykonávania povolenej činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny (body 1-10). Platnosť rozhodnutia ohraničil obdobím odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti do dňa, kedy žiadateľ písomne oznámi ukončenie realizácie stavby, najdlhšie do doby spustenia stavby do trvalej prevádzky.

2. Proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. 6025/2015-2.3 zo dňa 13.07.2015 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalovaný sa v odôvodnení rozhodnutia stotožnil so závermi správneho orgánu prvého stupňa a poukázal na to, že lyžiarske stredisko v predmetnom území, aj keď v menšom rozsahu, jestvovalo už v období vyhlásenia územia za Národný park Nízke Tatry (ďalej aj „Národný park“), väčšina dotknutého územia je už v súčasnosti ovplyvňovaná, fragmentovaná a zmenená ľudskou činnosťou. Uviedol, že povolené činnosti sú dočasné, jedinou trvalou činnosťou je vybudovanie modrej odjazdovej lyžiarskej trate a jej následné vyznačenie ako súčasť už existujúcich lyžiarskych tratí. Žalovaný pripomenul, že časť predmetnej trate je už vybudovaná na základe rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Banská Bystrica č. 03/2013/2589-Ku zo dňa 27.08.2013 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. 8110/2013-2.3 zo dňa 19.11.2013, pričom povolené činnosti budú uskutočňované v súvislosti s jej dokončením. Poznamenal, že umiestnenie stavieb (vybudovanie zasnežovania a osadenie snehových zábran) nie je v treťom stupni ochrany ani na území národného parku zakázané, navyše správny orgán prvého stupňa v rozhodnutí stanovil podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti, aby sa minimalizoval dopad stavby na územie národného parku.

3. Žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia súhlasil s názorom žalobcu, že v dotknutom území sa do istej miery stretávajú protichodné funkcie, rozvoj lyžiarskeho strediska je však podmienený posúdením každého zámeru podľa zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 24/2006 Z. z.“) a k rozhodovaniu o povolení činností podľa osobitných predpisov (vrátane zákona č. 543/2002 Z. z.) dochádza až na základe výsledku posudzovania zámeru, a to vždy v odporúčanom variante. Cieľom tohto postupu je podľa žalovaného nájsť optimálny variant pre existenciu týchto protichodných aktivít.

4. Žalovaný uzavrel, že navrhované aktivity sú súčasťou komplexnej rekonštrukcie strediska, pri ktorej žiadateľ postupoval v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, pričom poukázal na stanovisko odboru environmentálneho posudzovania Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 06.05.2011 z procesu posudzovania činnosti „Obnovenie prepojenia Chopok sever - Chopok juh a dobudovanie lyžiarskeho strediska Jasná - Chopok sever a strediska Chopok juh“ a vyjadrenie Obvodného úradu životného prostredia v Brezne zo dňa 28.06.2013 podľa § 18 ods. 6 zákona č. 24/2006 Z. z. o tom, že navrhovaná činnosť „Odjazdová záchranná trať Chopok - juh (II) - úsek Zadné Dereše - Chopok, snehové zábrany, rozšírenie zasnežovania“ nepodlieha zisťovaciemu konaniu v zmysle § 18 ods. 5 uvedeného zákona.

II.

Konanie pred správnym súdom

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že správny orgán nepovažoval za potrebné skúmať odôvodnenosť povolenia výnimiek a udelenia súhlasov z hľadiska záujmov ochrany prírody, ktoré sú podľa § 19 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. nadradené nad ostatné činnosti. Podľa žalobcu neobstojí konštatovanie prvostupňového správneho orgánu, že predmetná činnosť bola realizovaná v oblasti, ktoré sa na podobné aktivity využíva desiatky rokov a žiadateľ len pokračuje v modernizácii lyžiarskeho strediska, ktoré v národnom parku existovalo pred tým, než sa stal jeho prevádzkovateľom. Zo strany žiadateľa ide podľa žalobcu o rozširovanie už existujúceho strediska, keďže žiadateľ svojimi zásahmi do územia národného parku mieni rozšíriť svoju činnosť aj na územie, kde doposiaľ rekreačné stredisko prevádzkované nebolo.

6. Žalobca ďalej namietal, že záver správneho orgánu prvého stupňa o tom, že biotop Alpínske travinnobylinné porasty na silikátovom podklade je na území Slovenskej republiky v priaznivom stave, je nepodložený a nerešpektuje stanovisko Správy Národného parku Nízke Tatry zo dňa 09.04.2015 o tom, že navrhovaná činnosť predstavuje okrem zásahu do predmetných biotopov aj technickú bariéru, ktorá zaťažuje koridor hrebeňom prelietajúcej avifauny a spôsobuje i negatívny vizuálny efekt v krajine, s čím sa správne orgány nevyrovnali.

7. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť a uviedol, že orgán ochrany prírody a krajiny oprel svoj záver o dôvodnosti povolenia výnimiek zo zákazov ustanovených zákonom č. 543/2002 Z. z. predovšetkým o stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky Správy Národného parku Nízke Tatry, ďalej o výsledky procesu posudzovania vplyvov navrhovanej činnosti žiadateľa na životné prostredie podľa zákona č. 24/2006 Z. z., ako aj o vyjadrenie Obvodného úradu životného prostredia Brezno, úsek štátnej správy posudzovania vplyvov na životné prostredie, pričom zároveň určil prísne podmienky na realizáciu navrhovanej činnosti v záujme zabezpečenia ochrany prírody a krajiny. Pripomenul, že navrhovaná činnosť nezasiahne do územia Natura 2000, chráneného Vtáčieho územia Nízke Tatry (CHVÚ 018) ani územia európskeho významu Ďumbierske Tatry (SKUEV 0302) a že nebude mať na dotknuté územie významný negatívny vplyv.

8. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca v žalobe uviedol v zásade tie isté argumenty a námietky, ktoré predložil v správnom konaní, s ktorými sa správne orgány oboch stupňov vo svojich rozhodnutiach vysporiadali. Uviedol, že pri posudzovaní podkladov predložených žiadateľom postupovali správne orgány v súlade so stanoviskami dotknutých orgánov verejnej správy i s výsledkami procesu posudzovania zámeru žiadateľa na životné prostredie, podľa ktorých uskutočňovanie povolených činností nebude mať negatívny vplyv na priaznivý stav druhov a biotopov vyskytujúcich sa v dotknutom území. Skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s prevádzkovaním lyžiarskeho strediska v národnom parku, nemôže podľa krajského súdu spôsobiť nezákonnosť rozhodnutí vo veci konajúcich orgánov verejnej správy pri posudzovaní a povoľovaní takejto činnosti, ktoré boli vydané v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a sú v súlade so zásadami ochrany prírody a krajiny.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, stanovisko žalovaného

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Ten podľa sťažovateľa konštatoval, že pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutí napadnutých žalobou nie je potrebné zohľadniť, či činnosť, na ktorú boli udelené týmito rozhodnutiami výnimky zo zákazov ustanovených zákonom č. 543/2002 Z. z. a súhlasy potrebné podľa tohto zákona, je činnosťou, ktorá zodpovedá nadradenosti ochrany prírody nad ostatnými činnosťami v národnom parku, čomu zodpovedá nesprávny právny názor krajského súdu, že nástrojom slúžiacim na dosiahnutie účelu tohto zákona v národnom parku je udeľovanie súhlasov alebo výnimiek zo zakázaných činností.

10. Sťažovateľ zaujal názor, že práve zákaz určitých činností zakotvených v zákone 543/2002 Z. z. identifikuje tieto činnosti ako také, ktoré sú spôsobilé ohroziť zachovanie prírodnej rovnováhy a ochranu rozmanitosti podmienok a foriem života prírodných hodnôt a krás, čo je cieľom ochrany prírody. Zákaz určitých činností vyjadruje nepochybne ich nezlučiteľnosť so záujmami ochrany prírody. Nižší stupeň spôsobilosti ohroziť záujmy ochrany prírody majú podľa sťažovateľa činnosti, pre ktoré sa na ich realizáciu vyžaduje súhlas orgánu ochrany prírody, na uvážení ktorého je posúdiť so zreteľom na konkrétne okolnosti veci, či určitá činnosť ohrozuje záujmy ochrany prírody v predmetnom území. Podľa sťažovateľa teda nie je na posúdení orgánov ochrany prírody, aby v prípade zakázaných činností hodnotili, či tieto sú alebo nie sú v rozpore so záujmami ochrany prírody, nakoľko takéto hodnotenie už vykonal zákonodarca, pričom orgány aplikujúce právo nie sú oprávnené toto posúdenie spochybňovať.

11. Podľa sťažovateľa ak orgán ochrany prírody, berúc do úvahy hospodárske, sociálne a kultúrne potreby ako aj regionálne a miestne pomery, dospel k záveru, že niektoré z týchto hľadísk prevyšuje v konkrétnych okolnostiach záujmy ochrany prírody, neznamená to, že by činnosť, pre ktorú je povolená výnimka, záujem ochrany prírody neohrozovala. Takáto situácia znamená len to, že existuje v konkrétnej veci záujem prevyšujúci záujem ochrany prírody, pričom podmienky, ktoré v takomto prípade orgán ochrany prírody uloží splniť žiadateľovi, nerobia zo zakázanej činnosti činnosť, ktorá nie je v rozpore so záujmami ochrany prírody, ale sú len spôsobom, akým možno negatívny vplyv takejto činnosti obmedziť.

12. Pokiaľ sa má navrhovaná činnosť uskutočniť v národnom parku, ustanovuje zákon č. 543/2002 Z. z. v § 19 ods. 1 zásadu, že ochrana prírody je tu nadradená nad ostatné činnosti, čo zásadným spôsobom obmedzuje voľnosť správnej úvahy orgánu verejnej správy pri hodnotení, či v konkrétnej veci prevyšuje záujem na ochrane prírody nad inými záujmami uvedenými v § 1 ods. 1 tohto zákona. Sťažovateľ zdôraznil, že navrhovaná činnosť nie je len modernizáciou lyžiarskeho strediska, ktoré v národnom parku existovalo predtým, než sa stal žiadateľ jeho prevádzkovateľom, ale táto činnosť spočíva aj v rozšírení lyžiarskeho strediska aj na územie, kde doteraz prevádzkované nebolo.

13. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“ alebo „kasačný súd“) vo veci sp. zn. 10Sžo/76/2015 zo dňa 20.06.2017, v ktorom sa podľa jeho názoru Najvyšší súd SR okrem iného vysporiadal s dôvodnosťou povoľovania výnimiek zo zákazov podľa zákona č. 543/2002 Z. z. na území Tatranského Národného parku, keď uviedol, že : ... „Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že národné parky a prírodné rezervácie, ktoré sa v nich nachádzajú sú naším jediným národným bohatstvom. Ich hlavnou úlohou je umožniť fungovanie prírodných procesov, poskytnúť útočisko pre organizmy, ktoré toto útočisko v normálnej krajine už dávno stratili. Zjazdové trate predstavujú zdevastované plochy a trvalý negatívny stresový prvok krajiny znižujúci prirodzenú biodiverzitu fauny a flóry v území, spojené s vysokým rizikom dlhodobej erózie na pôdny a vegetačný kryt, pričom zároveň spôsobujú i vizuálne negatívny faktor krajnotvorby v území národného parku. Je nesporné, že orgány ochrany prírody rozhodujú v konaniach podľa zákona z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny. Ich úlohou je pomáhať chrániť prírodu a prírodné procesy v chránených územiach. Avšak udeľovanie výnimiek, ktoré nezohľadňujú možnosť negatívneho dopadu na biotu chránených území a vychádzajú v ústrety ľudským požiadavkám, v konečnom dôsledku stiera rozdiely medzi rôznymi stupňami ochrany prírody na Slovensku, ktoré z tohto dôvodu strácajú zmysel. Záujem na ochrane v tom ktorom území alebo na ochrane jednotlivých zložiek ekosystému je vyjadrený zaradením týchto území a zložiek systému do systému ochrany prírody. Tak právo na životné prostredie ako aj vlastnícke právo k investícii resp. užívacie právo k predmetnému pozemku sú právnym poriadkom SR chránené, žiadne z nich však nie je právo absolútne, a ako uvádza Ústavný súd Slovenskej republiky, pokiaľ sa tieto práva dostávajú do konfliktu, je potrebné riešiť tento pomocou zásady spravodlivej rovnováhy. Musíme sa jasne rozhodnúť, či chceme na tomto území národný park pre prírodu a ľudí alebo „lunapark“, ktorým sa TANAP stáva. Tieto dve veci sa na tom istom mieste vylučujú. ... Zároveň je potrebné, aby správny orgán dostatočne odôvodnil udelenie povolení a výnimiek aj v súvislosti s tým, v čom záujem na vybudovaní lyžiarskych tratí prevyšuje záujem na ochrane biotopu európskeho významu vrátane prioritných biotopov a chránených druhov živočíchov a rastlín.“

Uvedený právny názor Najvyššieho súdu SR je podľa sťažovateľa v plnej miere aplikovateľný aj na súdenú vec.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že v prejednávacom prípade boli povolené výnimky a vydané súhlasy v súvislosti so stavbou na území národného parku, v ktorom platí tretí stupeň ochrany, avšak v časti, ktorá je podľa vyhlášky Krajského úradu životného prostredia v Žiline č. 9/2004 zo dňa 04.10.2004 o Návštevnom poriadku Národného parku Nízke Tatry a jeho ochranného pásma vyhradená pre zjazdové lyžovanie. Poukázal na to, že ide o modernizáciu existujúceho lyžiarskeho strediska, dokonca o dokončenie už rozostavanej stavby, ktorá sa nestihla dokončiť v čase platnosti predchádzajúceho rozhodnutia vydaného v tej istej veci.

15. Zotrval na tom, že na posudzovanie dôvodnosti povoľovania výnimiek individuálne vo vzťahu k plánovanej činnosti, k charakteru dotknutého územia a požiadavkám ochrany prírody a krajiny podliehajú správnej úvahe orgánov verejnej správy, pričom rozhodnutie, ku ktorému dospel správny orgán použitím správnej úvahy, správny súd preskúmava len z toho hľadiska, či toto uváženie nevybočilo z medzi a hľadísk stanovených zákonom. Žalovaný opätovne poukázal na podklady rozhodnutia v predmetnej veci a navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť.

16. Zamietnuť kasačnú sťažnosť navrhol i žiadateľ, ktorý poukázal na to, že posudzovanie odôvodnenosti výnimky je vždy vecou správnej úvahy konajúceho orgánu ochrany prírody, pri ktorej je možné preskúmať len samotný hodnotiaci proces, nikdy nie však samotný výsledok správnej úvahy. Stotožnil sa so záverom správneho súdu, že pri rozhodovaní v predmetnej veci nedošlo k vybočeniu z hľadísk zákona, ani k porušeniu zásad správneho konania. K sťažovateľom zmienenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 10Sžo/76/2015 žiadateľ uviedol, že Najvyšší súd v ňom nevyslovil žiadny právne záväzný názor vo vzťahu k povoľovaniu či nepovoľovaniu výnimiek a pri strete dvoch práv dostávajúcich sa do konfliktu (právo na ochranu životného prostredia a právo vlastnícke, resp. užívacie) uložil správnym orgánom vo veci znovu konať a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť.

17. Žiadateľ ďalej uviedol, že stredisko cestovného ruchu, ktorého súčasťou je aj lyžiarske stredisko Nízke Tatry Jasná, existovalo na území dnešného národného parku už pri jeho vyhlasovaní v roku 1978 a jeho existencia nebola prekážkou ani pri vyhlasovaní Národného parku Nízke Tatry v nových hraniciach v roku 1997. Samotná dikcia § 19 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z. nevyučuje z územia národného parku ľudskú činnosť, hovorí, že ide o územie prevažne s ekosystémami podstatne nezmenenými ľudskou činnosťou. Aktivity, ktoré boli povolené rozhodnutiami v správnom konaní, žiadateľ nerealizuje v najzachovalejších a najviac chránených častiach prírodných ekosystémov a povolené výnimky a súhlasy sa vzťahujú výlučne na územia s tretím stupňom ochrany.

18. Žiadateľ poukázal na to, že povolenie na druhú etapu budovania „Odjazdovej záchranej trate Chopok - Juh (II), Zadné Dereše - Chopok, snehové zábrany, rozšírenie zasnežovania“ vydal už v roku 2013 Obvodný úrad životného prostredia Banská Bystrica rozhodnutím zo dňa 27.08.2013 v konaní, ktorého účastníkom bol aj žalobca, na odvolanie ktorého bolo toto rozhodnutie potvrdené rozhodnutím Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky právoplatným dňa 26.11.2013. Keďže tieto rozhodnutia boli vydané len na dobu určitú, do 31.12.2014, v ktorej žiadateľ nestihol zrealizovať činnosti povolené rozhodnutím, požiadal dňa 29.01.2015 o opätovné vydanie príslušných povolení podľa zákona č. 543/2002 Z. z.. Rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa i rozhodnutie žalovaného sú teda rozhodnutiami vydanými v opakovanom konaní na základe rovnakých skutočností a stoja na rovnakých právnych základoch, ako už pred tým vydané právoplatné rozhodnutia.

IV.

Právne závery kasačného súdu

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré

predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 461 SSP zamietol. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.12. 2019 (§ 134 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

20. Kasačný súd na úvod poznamenáva, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti je zásadne viazaný jej dôvodmi (§ 439 ods. 3 písm. a/, § 453 ods. 2 veta druhá SSP). Z tejto zásady vyplýva procesná povinnosť sťažovateľa s plnou zodpovednosťou za procesný výsledok navrhnutý v kasačnej sťažnosti náležite vymedziť, v čom vidí nezákonnosť v konaní alebo rozhodovaní krajského súdu (§ 440 v spojení s 445 ods. 1 písm. c/ SSP). V prípade dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP má sťažovateľ povinnosť uviesť právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne a určiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 440 ods. 2 SSP). V dôsledku spomenutej viazanosti kasačný súd nekoná nad rozsah, ktorý sťažovateľ vymedzil v kasačnej sťažnosti.

21. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu predovšetkým posúdiť, či z pohľadu tvrdenia sťažovateľa v kasačnej sťažnosti, že udeľovanie súhlasov a výnimiek zo zakázaných činností nie je nástrojom slúžiacim na dosiahnutie účelu zákona č. 543/2002 Z. z., posúdil krajský súd vec po právnej stránke správne a či správna úvaha žalovaného neprekročila zákonom stanovené medze.

22. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v podstate správne poukazuje na to, že zákonom stanovený zákaz určitých činností na území národného parku, v ktorom platí tretí stupeň ochrany, je výrazom nadradenosti záujmov na ochrane prírody nad ostatnými činnosťami. Súhlasí možno so sťažovateľom aj v tom, že zákaz takýchto činností znamená, že sú z povahy veci v rozpore so záujmami ochrany prírody. Kasačný súd tiež nespochybňuje, že povolenie výnimky na inak zakázané činnosti neznamená, že takéto činnosti záujem ochrany prírody neohrozujú, ale že v konkrétnej veci je tu iný záujem prevyšujúci záujem ochrany prírody.

23. Kasačný súd sa však nemôže stotožniť so sťažovateľom v tom, že by zákonom stanovená nadradenosť ochrany prírody prakticky vylučovala voľnosť správnej úvahy orgánu verejnej správy pri posudzovaní dôvodnosti výnimiek zo zákazov a obmedzení určených pre územia s tretím stupňom ochrany. Zákon výslovne stanovil, že ochrana prírody a krajiny sa realizuje najmä obmedzovaním a usmerňovaním zásahov do prírody a krajiny a spoluprácou s vlastníkmi a užívateľmi pozemkov, ako aj spoluprácou s orgánmi verejnej správy (§ 2 ods. 1 veta druhá zákona č. 543/2002 Z. z.). Na dosiahnutie účelu zákona stanovil zákonodarca plošné zákazy a obmedzenia pre územia s jednotlivými stupňami ochrany a zároveň umožnil povoľovanie výnimiek z týchto zákazov v jednotlivých prípadoch, pričom rozhodovanie o nich zveril orgánom ochrany prírody s diskrečnou právomocou. Posúdenie opodstatnenosti individuálnych výnimiek teda ponechal na uváženie orgánom ochrany prírody, ktoré sú pri rozhodovaní povinné rešpektovať vnútroštátnu i európsku právnu reguláciu, chrániť verejný záujem a nasledovať štátnu politiku ochrany prírody, ktorú formuluje predovšetkým žalovaný. Možno preto konštatovať, že aj individuálnym povoľovaním výnimiek a udeľovaním súhlasov k činnostiam, ktoré zákon v územiach s tretím stupňom ochrany zakazuje, ako aj určovaním podrobných podmienok vykonávania týchto činností a obmedzovaním ich časovej platnosti, sa napĺňa pôsobnosť orgánov štátnej správy ochrany prírody a tým aj účel zákona č. 543/2002 Z. z..

24. V prejednávanej veci povolením výnimiek a udelením súhlasov za účelom dobudovania lyžiarskeho strediska prevádzkovaného žiadateľom správne orgány usmerňujú zásahy do prírody, berúc do úvahy hospodárske, sociálne a kultúrne potreby obyvateľov Slovenskej republiky ako aj regionálne a miestne pomery (§ 1 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z.). Je celkom logické, že čím vyšší je stupeň ochrany územia dotknutého činnosťou, pre ktorú žiadateľ žiada o výnimky, tým starostlivejšie musia orgány ochrany prírody dbať na výnimočnosť takýchto opatrení a dôsledne zdôvodniť, prečo uprednostnili záujem na realizácii činností zasahujúcich do územia národného parku pred zotrvaním na zákonom predpokladanom takmer bezzásahovom režime.

25. Kasačný súd je na podklade sťažnostných bodov toho názoru, že krajský súd vyhodnotil zákonnosť záverov konania pred orgánmi verejnej správy v predmetnej veci správne, keď v podstate konštatoval, že žalovaný dostatočne zistený skutkový stav pre rozhodnutie vo veci správne právne posúdil, svoje závery dostatočne odôvodnil a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu uvedenými v správnej žalobe.

26. Za nezákonné nemožno považovať závery krajského súdu, podľa ktorých žalovaný správne prihliadol na skutočnosť, že zámer rozvoja lyžiarskeho strediska s názvom „Obnovenie prepojenia Chopok Sever - Chopok Juh a dobudovanie lyžiarskeho strediska jasná - Chopok Sever a strediska Chopok Juh“, ktorého súčasťou je vybudovanie „Odjazdovej záchranej trate Chopok - Juh (II), Zadné Dereše - Chopok, snehové zábrany, rozšírenie zasnežovania“, bol vyhodnotený podľa zákona č. 24/2006 Z. z. z hľadiska posúdenia jeho vplyvu na životné prostredie, a najmä vzal do úvahy, že o povolení výnimiek z prakticky rovnakých zákazov a o vydaní súhlasov k tým istým činnostiam bolo právoplatne rozhodnuté rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Banská Bystrica č. 03/2013/2589-Ku zo dňa 27.08.2013 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. 8110/2013-2.3 zo dňa 19.11.2013, pričom jediným dôvodom, pre ktorý žiadateľ opätovne požiadal o povolenie výnimiek a vydanie súhlasov, bola skutočnosť, že plánované činnosti v plnom rozsahu nezrealizoval do 31.12.2014, dokedy bola obmedzená platnosť pôvodného rozhodnutia. Kasačný súd je toho názoru, z hľadiska ochrany právnej istoty a legitímnych očakávaní by sa pri prakticky nezmenených skutkových okolnostiach a právnom rámci nemalo rozhodnutie v prejednávanej veci líšiť od uvedeného skoršieho rozhodnutia, ktorým boli povolené zásahy žiadateľa do prírody v súvislosti s vybudovaním predmetnej odjazdovej lyžiarskej trate.

27. Krajský súd dôvodne vzal do úvahy i skutočnosť, že lyžiarske stredisko v predmetnej lokalite funguje už desiatky rokov, čo znamená, že v dôsledku jeho prevádzky pretrvávajú dlhodobé zásahy do prírodného prostredia v národnom parku, ktoré sa neobmedzujú len tie časti územia, na ktorých sú vyznačené zjazdovky, ale na celý prirodzene ohraničený areál strediska. Lokalita je teda dlhodobo využívaná na športovo rekreačné účely a s týmto jeho využitím počíta i Návštevný poriadok Národného parku Nízke Tatry. Za podstatné i kasačný súd považoval, že bezprostredné následky na chránených zložkách prírody, ktoré nastanú v dôsledku činností povolených rozhodnutiami v predmetnej veci, sú podľa stanoviska dotknutých orgánov ochrany prírody malé. Je treba zdôrazniť, že práve tie orgány, ktorých úlohou je ochrana prírody v Národnom parku Nízke Tatry, s dočasnými zásahmi do prírodného prostredia v danej lokalite súhlasili a ich odporúčania sa premietli do podmienok rozhodnutia.

28. Keďže sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol prakticky žiadne konkrétne argumenty, ktoré by ukazovali na nezákonnosť rozsudku krajského súdu, dospel kasačný súd z uvedených dôvodov k záveru, že z hľadiska vymedzených sťažnostných bodov krajský súd posúdil vec po právnej stránke správne a zohľadnil všetky skutočnosti, ktoré boli pre jeho rozhodnutie relevantné. Jeho rozhodnutie je z hľadiska dôvodov kasačnej sťažnosti, ktorými je kasačný súd viazaný (§ 453 ods. 1, 2 SSP), v súlade so zákonom.

29. Senátu kasačného súdu nie je zrejmé, na čo konkrétne sťažovateľ poukazuje citovanými časťami rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 10Sžo/76/2015, keď tvrdí, že jeho právny názor k otázke ochrany prírody v národnom parku je v plnej miere aplikovateľný aj na súdenu vec. Vo veci, na ktorú sťažovateľ poukazuje, však boli povolené činnosti aj na územiach s piatym stupňom ochrany, na prioritných biotopoch európskeho významu, výnimka bola udelená aj na výrub drevín, pričom záver súdu smeroval k nedostatočnosti odôvodnenia udelenia výnimiek a súhlasov k navrhovaným činnostiam, nie k ich nezákonnosti. Názor sťažovateľa o aplikovateľnosti citovaných častí predmetného rozsudku na prejednaný prípad preto nie je celkom zrozumiteľný a jeho nepresvedčivú argumentáciu príliš nepodporuje.

30. Kasačný súd znovu zdôrazňuje, že otázka udelenia výnimiek a vydania súhlasov podľa zákona č. 543/2002 Z. z. v súvislosti s vybudovaním odjazdovej zjazdovky v predmetnej lokalite bola v minulosti kladne posúdená právoplatnými rozhodnutiami. V posudzovanom prípade ide predovšetkým o udelenie výnimiek a vydanie súhlasov potrebných na dokončenie rozpracovaného, v minulosti povoleného

projektu. Skutočnosti, ktoré uviedol sťažovateľ v sťažnostných bodoch, nie sú dôvodom pre zmenu v doterajšom náhľade na dôvodnosť povolených výnimiek a vydaných súhlasov, a preto kasačný súd nemal inú možnosť, ako kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP zamietnuť.

31. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 SSP a contrario k § 167 ods. 1 a § 168 SSP, tak že účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov kasačného konania, pretože sťažovateľ nebol v kasačnom konaní úspešný a v prípade žalovaného i ďalšieho účastníka nedošlo k naplneniu predpokladov obsiahnutých v § 168, resp. § 169 SSP.

32. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.